

Bizonytalankodó szakszervezetek

Jegyzet

Szakszervezetek: távol a kampánytól. Gyakran hallani mostanában ezt az elhatárolódó tartalmat. Ami a politika és a szakszervezetek viszonyának tudatában kissé valóságos. Volt valaha a SZOT és annak ágazati tömörülései. Ennek a struktúrájának a testéből szakadtak ki a 80-as évek végén a kisebb-nagyobb szakszervezeti képződmények. Majd egy különleges és robbanásszerű reinkarnáció folytán már a politika méhében fogantak. Többségük a köldökzsinórt azóta sem vágta el.

Nem ördögtől való a politikával való partnerség gondolata és gyakorlata, csak ebben a kapcsolatrendszerben, a politika olvasztó tégelyében a szakszervezetek szuverenitása, függetlensége felolvadásának veszélye fennáll.

Ennek a csapdájába könnyen beleesnek a szakszervezetek, ezért voltak és vannak a látszat megoldások, az alibi cselekvések.

Cselekszünk, meg nem is, megállapodunk, meg nem is. Ezt a tépelődést a szorongó magatartást látja a munkavállaló is, ezért lehet az, hogy négy országos konföderáció meghirdet egy demonstrációt és mindössze 3 ezer érdeklődő vesz részt. Ez történt egy, a munkavállalók széles tömege számára létfontosságú Munka Törvénykönyve (Mt.) elleni tiltakozás esetén.

A téma hordereje és hatása legalább 100 ezer munkavállalót feltételezne – máshol.

„Vajúdtak a hegyek és egeret szültek” – kuncoghatott ezek után a kormány. **Ebben a helyzetben a Liga, a Munkástanácsok és az MSZOSZ további tárgyalásokat kicsikarva, megállapodást kötött**

a kormánnyal, legalább a finomhangolás reményében. Ennek köszönhetően az Mt. vasmarkú szorításából fellelegezhettek a szakszervezetek **Halvány fény jelent meg a horizonton, működésük alapfeltételei legalább biztosítva lettek!**

Erre összeállt a szakszervezeti ellentábor kórusa: a Liga és a Munkástanács elárulta a munkavállalókat, szégyenpadon a helyük.

Bámulatos, ahogy egyes szakszervezetek pygmalionként képesek alkalmazkodni a változó körülményekhez 2006-ban az akkori SZDSZ-es szaktárca privatizálni akart egy cégcsoportot. Az egyik szakszervezet azonnal titkos háttértárgyalásokat kezdeményezett a „kérőnek” bejelentkező nagyvállalkozóval, bízva a számukra kedvező pozícióban, számúzve a szakmai és munkavállalói érdekeket.

2009 januárjában, amikor az egyik ágazatban valamennyi szakszervezeti szövetség a bértárgyalások zátonyra futása miatt egyértelműen megegyezett a közös sztrájk meghirdetésében, a 24. óra utolsó másodpercében az egyik szövetség hatalmas megdöbbenésre, kihátrált az együttes cselekvésből, ami ezáltal meg is hiúsult. Az eredmény: egy megalázó alágazati bérkiajánlás.

Volt szakszervezeti képviselő, aki a helyi szintű béren kívüli juttatások tárgyalásánál – plusz 500 Ft volt a tét – nem szavazta meg a magasabb összeget, mondván nem kellene nehéz helyzetbe hozni a cégvezetést. Meg kell jegyezni, hogy 10 milliárdos árbevételű cégről volt szó.

Ilyen és ehhez hasonló események magyarázzák, hogy gyakran futó homokra épülnek a szakszervezeti kezdeményezések és gyakori következmény a fehér zászló belengetésének kényszere a mindennapi munkában.

Nehéz és átalakuló a szakszervezeti munka, ma már nem elég csupán a nagyhangúság.

Nagyobb felkészültséget és modernebb tárgyaló és kommunikációs készséget igényel.

A tartalmi munka elég pőre, látszanak a hiányosságok, sok a pótcselekvés, az „operett-megoldás”.

Ezen állapot megváltoztatása a tagság komolyabb szerepvállalását igényelné. **Csak hogy a tagságban igazából nem tudatosult az, hogy a történet róluk és értük szól.**

Horváth László